

«Квітчастий луг і дощик золотий...» (1915)

Тичина Павло Григорович

Квітчастий луг і дощик золотий.
А в даліні, мов акварелі, —
Примружились гаї, замислились оселі...

Ах, серце, пий!

Повітря — мов прив'ялий трунок.

Це рання осінь шле цілунок

Такий чудовий та сумний.

Стою я сам посеред нив чужих,
Немов покинута офіра.
І слухає мій сум природа. Люба. Щира.

Крізь плач, крізь сміх.

Вона сама — царівна мила —

Не раз свій смуток хоронила

В самій собі, в піснях своїх.

Стою. Молюсь. Так тихо-тихо скрізь, —
Мов перед образом Мадонни.
Лиш від осель пливуть тужні, обнявшись, дзвони, —

Узори сліз

Лише з-над хмар часом прилине

Прощання з летом журавлине —

Погасле, як грезет із риз...

Гей, над дорогою стоїть верба,
Дзвінки дощові струни ловить,
Все вітами хитає, наче сумно мовить:

Журба, журба...

Отак роки, отак без краю

На струнах Вічності перебираю

Я, одинокая верба.

1915

Постійна адреса: http://ukrlit.org/tychyna_pavlo_hryhorovych/kvitichastyi_luh_i_doschyk_zoloty